

1. Frank is een wijsneus

'Hé joh', roept Frank. 'Je huppelt.
Ik heb jou nog nooit zien huppelen.'
Rinke komt tot stilstand bij het hek en draait zich om.
Ze steekt haar duim op voor ze het plein op loopt.
'Ik vind het leuk in groep 5. De meester is aardig.
En we hebben echt een énige klas.
Misschien huppel ik daarom per ongeluk. Sorry.'
Frank lacht.
Ze is ook echt niet wijs.

Het is maandag.
De herfstvakantie is weer voorbij.
Kinderen rennen over het plein.
Grote hopen bladeren liggen langs het fietsenhok.
Meester Dijkman heeft zijn winterjas aan, een grijze.
En de stagemeester is er ook weer, zo te zien: meester Klop.
Meester Klop staat rustig naast hun eigen meester.
Toch hij kan vreselijk hard rennen, als hij wil.
Hij loopt stage.
Het is een vreemd woord, stage.
Net zoiets als horloge en garage.

'Wie het eerst een perfect mooi herfstblad vindt', zegt Rinke.

'Een-twee ... zoeken!'

Frank holt naar de bladerhoop.

Hij pakt een prachtig roodbruin blad.

Langzaam draait hij hem rond, aan het steeltje.

Jammer, er zit een gaatje in.

Rinke roert in de bladeren en gooit handenvol opzij.

Ze bekijkt telkens een blad en schudt dan haar hoofd.

'Ja!' roept Frank ineens. 'Hebbes!'

De bel gaat, ze maken een rij.

Frank geeft zijn blad aan de meester.

'Hoe krijg je hem gevonden!' zegt de meester met knip-oog.

De klas stroomt het lokaal in.

Meester Klop gaat achterin zitten.

Zijn bloes heeft precies de kleuren van de herfst.
Frank zit naast Lisan, dat vindt hij ... oké.
Hij vindt Lisan niet echt leuk.
Ze praat met van die moeilijke woorden.
En ze haalt bijna altijd tien.
Maar Lisan wil nooit samenwerken.
Heel lastig is dat, want het moet soms wel.
En ze zit altijd met haar zakdoek te frutselen.

Na de rekenles gaan ze naar buiten.
Frank eet een koek met rozijnen.
Het is weer een heel feest met de bladeren, zowat
iedereen gooit ermee.
Zo vliegt de pauze voorbij.
De storm gaat een beetje mee naar binnen.
Het is druk in de klas, ze stoeien en duwen nog wat.
Dan gaat de deur dicht.
‘Geweldig’, zegt meester Dijkman. ‘Ik zie dat iedereen
klaar zit.
Jullie snappen zeker al dat meester Klop een fijne taalles
gaat geven.’
Hij maakt een gebaar van ‘ruilen’ naar meester Klop.
Even later zit meester Dijkman op de stoel achterin.
Meester Klop gaat voor het bord staan.
Frank gluurde naar Rinke.
Rinke en hij letten telkens op de handen van deze meester.

Met zijn vinger en duim draait hij aan zijn ring.
De ring maakt elke les wel honderd rondjes.
'Schrijf maar mee', zegt meester Klop.
'Veel, meer ... meest. Weinig, minder ... minst.'
Het gaat over trapjes.
Frank snapt het best. Rood, roder, roodst.
Leuk, leuker, leukst. Boos, bozer ... boost?
Hij peutert zijn etui open, het ritsje gaat een beetje
stroef.
In zijn etui zitten een pen, een potlood, twee stiften en
een gum.
En ... een briefje?
Een briefje!
Vlug maakt hij het open.

Franks nek voelt koud en warm tegelijk.
Hij kijkt opzij, naar Lisan.
Ze schrijft een keurig rijtje van drie.
'Ver, verder, verst.'
Hij stopt het briefje in zijn broekzak.
Weg ermee.
Niemand heeft iets gezien.